

REUZEHAAI OP BELGISCHE KUST GEVANGEN.

E. ENEMAN

Toen ik in het weekblad "De Zeewacht" van 19/11/83 las, kwam ik een artikel tegen, die de vangst meldde van een reuzehaai, dit door de Pannevisser Norbert Vanhove en zoon. Als bewijs werd een foto van betreffende haai, vissers en publiek afgedrukt. Daar dez vangst een niet alledaags feit is, besloot ik contact te nemen me voorgenoemde persoon, dit om meer gegevens van hem te horen.

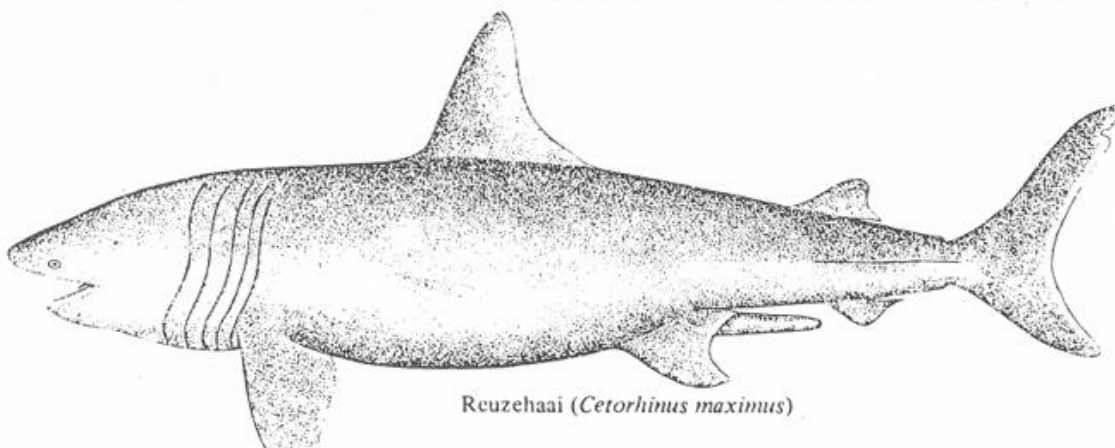
Op woensdagavond 16/11/83 waren deze pleziervissers met hun bootje, de P 22, op haring aan het vissen. Dit ter hoogte van De Panne, niet veraf van de kust en op de lijn om "Trapegeer" te bereiken. Ineens kregen ze een haai in de netten. Dit zorgde voor veel moeilijkheden, en er werd dan ook beroep gedaan op de hulp van andere Pannevisser, om de haai aan wal te kunnen brengen.

Deze haai was 3m75 lang en woog 225 kg. (In "De Zeewacht" stond 3m en 300 kg., waarschijnlijk een schatting.)

Volgens hun determinatie ging het om de Reuzehaai of Apekall met de latijnse naam *Cetorhinus maximus* (Gunnerus, 1765).

Zoals men op de foto kon zien, ging het inderdaad om de Reuz haai (goed te zien aan de enorme kieuwspleten).

De naam Apekalle bezorgt me wel hoofdbrekens. Het is wel zo dat in de vismijn van o.a. Oostende deze haai ook als Apekalle verkocht wordt en als we in de Belgisch-Nederlandse Zeemansalmanak en de Elseviers zeevissengids zoeken, ook deze naam gebruikt wordt. Maar als we "Les poissons d'Ostende" (G. Gilson, 1921), "Poissons" (Max Poll, 1947) of een woordenboek raadplegen zitten we met de problemen, want hier is de Apekalle niet de Reuzehaai, maar de



Reuzehaai (*Cetorhinus maximus*)

Groenlandse haai of Ijshaai, *Somniosus microcephalus* (Bloch & Schneider, 1801).

Aan wie komt de naam Apekalle nu eigenlijk toe? We zullen dit nog verder moeten onderzoeken. Wat echter wel zeker is, is dat in 't Oostends de naam Apekalle werd en nog wordt gebruikt als scheldnaam voor iemand van het vrouwelijk geslacht.

Als we de literatuur nagaan, dan zien we dat de reuzehaai zowel solitair leeft als in scholen, in de Middellandse Zee, de Atlantische en de Pacifische Oceaan en de Noordzee. In de noordelijke Noordzee komen geregeld exemplaren tot 7,5m, in het zuidelijke gedeelte sporadisch kleine exemplaren.

Deze haai kan een maximale lengte bereiken van 11-13m, en is daarmee de tweede grootste haaiesoort. Nog groter wordt de walvishaai (tot 15m), een soort die zich voedt met plankton en die leeft in de tropische wateren.

Het voedsel van deze reuzehaai bestaat ook uit plankton, dat met behulp van de kieuwzeven uit het water gefilterd wordt.

Tijdens de wintermaanden verdwijnen deze kieuwzeven (de haai teert dan op zijn reserves), en in het vroege voorjaar worden nieuwe kieuwzeven gevormd.

De Reuzehaai zou eierlevendbarend zijn en de jongen (1-2) zouden bij de geboorte reeds 150 cm. lang zijn. De snuit van jonge dieren is lang, waaraan ze duidelijk te herkennen zijn.

Literatuur

- Gilson, G., 1924. Les poissons d'Ostende. S.A.Belge d'imprimerie, Bruxelles. 42 pgs.
- Lythgoe, J. & G., 1976. Vissen van de Europese kustwateren en de Middellandse Zee. Moussault, Baarn. 335. blz.
- Nijssen, H. & S.J. de Groot, 1980. Zeevissen van de Nederlandse kust. Wet. Meded. K.N.N.V., 143: 1-109.
- Muus, B.J., 1966. Elsevier zeevissengids. Elsevier, Amsterdam-Brussel. 244 blz.
- Poll, M., 1947. Poissons marins. Patrimoine Mus.roy.Hist.nat.Belg., Bruxelles. 452 blz.
- Wheeler, A., 1978. Key to the fishes of northern Europe. F. Warne, London. 380 pgs.

St. Janstraat 58
8400 Oostende